

Setembre, 2014

Em remeno la cabellera davant del mirall. Unes grans ones espesses i rosses em cauen per les espatlles. Me l'hauria de tallar. No és un pentinat còmode per a una hostessa de vol. Per contracte, m'haig de fer un monyo o una trena durant el servei. Seria poc professional xopar les puntes dels cabells en una tassa de cafè com qui suca un pinzell dins l'aigua bruta. Em divideixo els cabells en tres seccions i començo a creuar els flocs generosos fins que em queda una trena ben tibada que m'arriba al final de l'esquena. És un pentinat que mai em faria fora de la feina, igual que el maquillatge, dens com una paret de guix rere la qual amagar-se. Els llavis només ens els podem pintar de vermell gerani o rosa pal, igual que les ungles. No ens estan permeses les extravagàncies: ni tatuatges, ni pírcings, ni res que pugui fer pensar als passatgers que són a la mercè d'una colla d'irresponsables. Els uniformes estan dissenyats per transmetre que som una família conservadora, assenyada i funcional: per això el blau marí, un color que no admet riscos ni revolucions. El coll Mao és un crit ofegat que intenta dir que estem al dia, que

som moderns, però sense passar-nos. Vestir d'uniforme m'agrada. Mentre em pentino, em maquillo i em vesteixo, sento que em vaig convertint progressivament en algú que no soc, que és exactament el que volia.

Tinc trenta-sis anys i ja n'he perdut quinze intentant ser massa jo a través dels meus quadres. En tota la meua carrera com a pintora, he venut sis quadres, i la meitat per llàstima, ho sé del cert. He aconseguit pagar les factures, l'assegurança del cotxe, els llenços, els pinzells i la pintura gràcies a servir canelons de l'àvia, peus de porc a la catalana i suprema de llobarro al fonoll tots els caps de setmana i festius de l'última dècada fins que va arribar un dia en què no vaig poder més. Això va ser fa no gaire. Una nit, davant de l'ordinador, vaig veure un anunci d'un curs d'hostessa de vol. Era això. L'oportunitat de canviar de vida radicalment en poc més de tres mesos. Sense parella ni fills, ser auxiliar de vol era el que sempre havia volgut, i no n'era conscient: em permetria viatjar, tenir temps lliure per pintar i posar fi, per sempre més, a la precarietat que m'ha acompanyat des que vaig acabar els estudis. A més a més, a mi servir no em desagrada, i si no m'equivoco, la feina va més o menys d'això.

Surto del lavabo de la sala de tripulacions transformada en hostessa de vol per primera vegada. Bé, en realitat per segona vegada; el primer vol va ser abans-d'ahir: un Barcelona-Lima. Vint-i-quatre hores després desfem el mateix camí per tornar a casa: Lima-Barcelona. La resta de la tripulació ja està a punt. Sis auxiliars de vol, la sobrecàrrec, el cap de cabina, el comandant i dos copilots. No co-

nec ningú. Una hostessa veterana em diu que tot i els anys que fa que vola encara hi ha trajectes en què no coneix ni a un terç de la tripulació. Abans de pujar a l'avió ens presentem entre nosaltres i fem el brífling del vol. No vull dir el meu nom en veu alta. PALOMA. En aquest context m'avergonyeix. Sé que sonarà com una broma infantil, justament avui que vull semblar més professional que mai. Potser els puc explicar que quan la meva mare estava embarassada va anar a una vident i li va dir que algun dia jo seria auxiliar de vol i aleshores li va semblar graciosíssim que em digués Paloma i ara, finalment, s'ha acomplert la profecia. Per això he decidit que em faré dir Oma, tot i que a la placa platejada de l'uniforme no se m'ha permès fer servir el diminutiu i el meu nom apareix gravat i en majúscules: PA-LO-MA. Quan dic el meu nom en veu alta, em sorprèn que ningú s'immuti i continuem: ens distribuïm els llocs que ocuparem a l'avió, repassem quants passatgers hi ha —entre ells tres amb necessitats especials i dos menors sense acompanyant—, revisem les mesures de seguretat, les sortides d'emergències i, en acabat, ens dirigim cap a l'avió. És un Airbus A330-200 amb capacitat per a 288 passatgers. Quan l'avió està ple, som una microciutat a bord, gairebé tres-centes persones cadascú amb la seva situació particular, des de nadons que van o tornen de ser presentats a la família a l'altra banda de l'Atlàntic fins a ancians que van o tornen del seu país potser per última vegada. Transportem, també, un mostrari força representatiu de les diferents classes socials, des dels empresaris de *business* que ni ens saluden fins a

gent que estalvia tota la vida per comprar aquest bitllet i que quan entra a l'avió ens estreny les mans emocionada.

Col·loco l'equipatge de mà als armaris superiors dels passatgers de la meua zona —tres centímetres menys i no hauria sigut apta per a aquesta feina, el mínim requerit per arribar a la farmaciola, les ampolles d'oxigen i els extintors és 1,57 cm.

Acompanyo una nena d'onze anys amb els ulls envidriats que viatja sola.

Reviso que tots els seients de la meua zona estiguin en posició vertical.

Que totes les persianes estiguin obertes.

Que les taules estiguin plegades.

«I els cinturó de seguretat, sisplau, senyor, ben cordat.»

Ens enlairem. Des del meu seient, veig un home que es fa el senyal de la creu al front, a la boca i al pit, mentre resa en veu baixa. No crec en Déu, però m'agrada saber que algú ho fa en nom de tots.

Quan som a més de trenta mil peus, volant a velocitat de creuer, comencem el servei del primer àpat. És un des-cans que només hi hagi dues opcions: pollastre o pasta, i que sigui impossible fer peticions extraordinàries: que si la salsa a banda o el pollastre sense pell. Miri, senyora, és això o això altre, i si no li agrada mengi's les ungles. Aquí, però, ningú no es queixa. Tot el que servim és diminut: les llaunetes de Coca-Cola, les ampolles de vi, els gots, els coberts, les safates... Tinc la sensació que la meua companya i jo estem jugant a les cuinetes amb adults que fan veure que tot plegat és de debò. Fan nyam-nyam men-

tre masteguen aire i glup-glup tot bevent de les llaunetes buides només per fer-nos contentes. A la meva zona, hi ha una noia que deu tenir vora quinze anys i que ja fa estona que plora desconsolada. La dona que té al costat, que deu ser la seva mare, no li fa ni cas, mira per la finestra impertèrrita. En un moment que la noia s'aixeca per anar al lavabo, li pregunto si està bé i li ofereixo un got d'aigua o una til·la. La sobrecàrrec, una argentina més dolça que un alfajor, em diu que la faci passar a la *galley*, i entre les dues la intentem consolar. La noia ens explica que està embarassada. El pare és un turista madrileny a qui va conèixer en un bar de Lima. Només van estar una nit junts. La mare de la noia, una dona molt religiosa, pretén que el noi es responsabilitzi de la situació. Per això van de camí a Espanya, per explicar-li que serà pare i exigir-li que es casi amb ella. La sobrecàrrec i jo ens mirem de reüll, sense parpellejar, amb un somriure tibet i les aletes del nas molt obertes. Tot anirà bé, mentim. S'ha pres la til·la d'una tirada i una mica més serena se'n torna al seu seient.

Quan ja falta poc per arribar al destí, la sobrecàrrec em diu que vagi un moment a cabina, que el comandant vol parlar amb mi. Penso que ha de ser alguna cosa greu, o molt greu, si en el meu segon dia el comandant em vol veure en persona.

—Paloma, ¿verdad?

Assenteixo amb cara de circumstàncies.

—Escúchame bien. Otra vez estamos teniendo un pequeño problema para sacar las ruedas de aterrizaje, por lo que tendrás que ir entre la fila 25 y 26 y dar unos salti-

tos para ayudar a bajar el tren de aterrizaje. ¿Entendido? Gracias, Paloma.

Estic aterrida. Així i tot, em dirigeixo al lloc que m'han ordenat amb decisió. En aquests moments, tres-centes vides depenen de mi. Començo a fer saltets fent veure que vull obrir un armari superior. Els passatgers de la zona em miren estranyats perquè és evident que no em cal saltar per arribar-hi. Salto amb més ímpetu, com si saltés a la corda. Soc plenament conscient que estic fent el ridícul. Em recordo que ho faig per salvar vides, però també per conservar la feina. Abans que la situació s'enrareixi encara més la sobrecàrrec se m'acosta i em xiuxiueja a l'orella:

—El comandante me comenta que has superado con nota la novatada. ¡Lo has hecho rebien, mina! —I em pessiga l'esquena dissimuladament amb un somriure sord.

Quan aterrem a l'aeroport del Prat, els passatgers aplaudeixen. M'agrada pensar que ens aplaudeixen a nosaltres, per haver-los cuidat com si fossin nens petits en un entorn on els seus coneixements, experiències, màsters o diners, en cas d'emergència, no els haurien servit de res. En realitat, però, aplaudeixen perquè estan cansats i han arribat al destí sans i estalvis. Així que surtin d'aquest avió, la meitat aniran directes a abraçar les seves parelles, els seus fills, es deixaran llepar les mans pels seus gossos i, quan arribin a casa, es menjaran el tàper que els han guardat d'allò que tant els agrada i es ficaran al llit sense saber si és de dia o de nit. L'altra meitat es deixarà meravellar pel bon clima mediterrani, les copes descomunals de sangria,

els edificis modernistes i una basílica que sembla feta de gotims de sorra fina.

Després que tots els passatgers hagin desembarcat, les hostesses ens canviem les sabates de taló baix per les de taló alt per caminar per l'aeroport. Una altra norma de la companyia. Quan hem passat tots els controls, ens acomiadem entre la tripulació. El comandant em dona les gràcies pel cop de mà amb el tren d'aterratge i em fa un copet amb el colze i la resta riu.

Abans d'agafar el tren per tornar a Palau, vaig a un lavabo per treure'm l'uniforme d'hostessa i confondre'm entre els turistes i els locals. Em poso els texans i una samarreta blanca per dins els pantalons. En desfer-me la trena, els cabells llargs i rossos deixats anar semblen una d'aquelles cabelleres ondulades dels anuncis del Duty Free. A la primera tovallola desmaquillant deixo el rastre fugisser d'uns llavis vermells i a la segona, el marró de la base.

A sota quedo jo, pàl·lida pel cansament, el jet-lag i el vertigen de pensar que a partir d'ara aquesta és la meva vida.